

SVEN MASSART
KAREL MICHIELS

Magische Mathieu

WILLEMS UITGEVERS

Teksten: Sven Massart en Karel Michiels

Coverbeeld: Belga

Vormgeving binnenwerk & cover: WIL.T

© Willems Uitgevers, Noorderwijk, 2021

<https://boeken.cafe>

ISBN 978 949 2419 395

D/2020/13.616/39

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of worden openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke (elektronische of mechanische) wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever of auteur.

Inhoud

Proloog	4
Het Plankje	7
De omgegooide planning	13
Een sterke winter in het veld	19
De vlotte overgang	25
Een straf debuut in de World Tour	37
Opstaan en terugvechten	41
Het valse beeld van de overvolle kalender	53
De vertrouwde omgeving	59
Verbazing en ongelooft	67
Het plezier van de afwisseling	75
Wereldkampioen op de weg?	79
Het grote duel	93
Vlaanderens Mooiste in oktober	97
Opnieuw wereldkampioen	103
De Grote Drie	107
Ronderenner	117
Geen rugpijn meer	121

Proloog

Hij verbaasde die dag in Valkenburg vriend en vijand. Zelden keerde een renner in een topwedstrijd zo sterk terug uit een verloren positie als Mathieu van der Poel in de Amstel Gold Race van 2019. Amper had hij zijn opwachting gemaakt in het profpeloton of hij schreef al een grote klassieker op zijn naam. In het verdoemde coronajaar 2020 won hij na een bloedstollende sprint tegen Wout van Aert de Ronde van Vlaanderen, in 2021 Strade Bianchi. Door een ritoverwinning in de Ronde van Frankrijk mocht hij daar zes dagen lang de gele trui aantrekken.

Eens om de zoveel tijd staat er in de wielersport een uitzonderlijk talent op dat ver boven de rest uitsteekt. Hoewel 2019 op dat vlak wel een grand cru jaar was. De Colombiaan Egan Bernal, de Sloveen Tadej Pogacar, de Belgen Wout van Aert en Remco Evenepoel en de Nederlander Mathieu van der Poel schitterden als jonge nieuwe sterren aan het wielersfirmament. Ook de winnaar van de Ronde van Italië, de Ecuadoriaan Richard Carapaz, was amper zesentwintig.

Met van Aert domineert Van der Poel al enkele jaren het veldrijden. Ze verdelen de overwinningen onder elkaar en laten de kruimels voor de rest. Maar beiden breidden ze

hun jachtterrein in 2019 definitief uit naar de weg. Na een uiterst sterk veldritseizoen, met een tweede wereldtitel als apotheose, stoomde Van der Poel door naar de kop van het peloton op de weg. Met sprekend gemak en veel plezier, zo bleek algauw. Gaat het echt allemaal zo gemakkelijk voor Mathieu of is dat slechts schijn?

Even verbluffend als zijn zeges in de Amstel Gold Race, Strade Bianchi of de Ronde van Vlaanderen is het gemak waarmee Van der Poel schakelt tussen veldrijden, mountainbiken en wegwielrennen. Hij won de voorbije jaren topwedstrijden in de drie disciplines, wat op zich al uniek is. Welke andere renner was op zijn vierentwintigste al een kampioen in drie wielersportdisciplines (en dan moet het beste waarschijnlijk nog komen)? Het moeten de genen zijn (van vader Adrie van der Poel en grootvader Raymond Poulidor), gecombineerd met een torenhoge ambitie, veel vechtlust, stressbestendigheid en een hele grote portie wielersplezier.

Wars van tradities en geplogenheden in het wereldje gaat dit supertalent onverstoort zijn eigen weg. Daar kan zelfs een verloren olympische medaille hem niet van afleiden.

Het Plankje

Mathieu van der Poel heeft amper acht minuten gereden wanneer hij brutaal uit zijn olympische droom wordt gerukt. Vertrokken op de tweede startrij, klein klimmetje, afdalen en positie kiezen, op en neer over een single track, inhalen kan niet. Daarna door de rotstuin, in drie trappen steil naar beneden, voorbij de materiaalzone het bos in, voet uit het klikpedaal, steile afdaling, opnieuw klimmen, dan dalen over rotsblokken, boomwortels en andere kunstmatig aangelegde hindernissen. Voet nog eens uit het pedaal, snelheid maken en door de grote keien op de helling naar de Sakura Drop, het kroonjuweel van de 4,1 kilometer lange Izu MTB Course op deze Olympische Spelen. Hier staan verschillende camera's opgesteld. Je kunt er spectaculaire beelden maken van renners die door de lucht vliegen, met op de achtergrond de machtige berg Fuji. Mathieu ziet hoe de renners voor hem zich lanceren en anderhalve meter diep het gat in springen. Hij kent de Sakura Drop. Tijdens

de trainingsritten lag er een plankje naar beneden, voor wie de sprong liever achterwege liet. Als een minder riskante B-lijn in het bos. Je verliest misschien wel wat tijd, maar je loopt minder gevaar om te vallen.

In plaats van zijn fiets de lucht in te gooien en voor een sprong te gaan, duwt Van der Poel het voorwiel krachtig naar voor, naar beneden.

Maar het plankje is er niet.

Hij stuikt recht naar beneden, gaat over de kop en komt hard neer in het struikgewas. Zijn gezicht vertrekt van de pijn. Vanuit een ooghoek ziet hij nog net Tom Pidcock neerkomen. Hij is wel gesprongen, zoals alle renners die voor en achter hen rijden.

Een kleine twee uur later zal Pidcock olympisch kampioen mountainbike worden. Mathieu van der Poel is na de val nog op zijn fiets gekropen, heeft nog een zestal rondes gereden, maar moet uiteindelijk toch opgeven. Te veel pijn in de heup. Voor nader onderzoek begeeft hij zich naar het ziekenhuis van Izu.

Hoe kon het zo snel zo dramatisch mislopen voor de man die al drie jaar toeleefde naar deze wedstrijd? Voor de Olympische Spelen in Rio had hij zich nog niet weten te kwalificeren, maar Van der Poel was sindsdien wel uitgroeid tot een van de beste mountainbikers in de wereld. Twee keer tweede in de Wereldbeker, derde op het wereldkampioenschap, Europees en Nederlands kampioen... Ook als veldrijder oogstte hij de voorbije jaren triomfen: drie keer wereldkampioen, drie keer winnaar van de UCI-trofee, drie keer van de Superprestige, één keer van

de Wereldbeker, drie keer Europees en vier keer Nederlands kampioen. En toen moest Mathieu nog zijn opwachting maken in de wegwedstrijden. Nederlands kampioen in 2018 en 2020, Dwars door Vlaanderen, Brabantse Pijl, Amstel Gold Race, de Ronde van Groot-Brittannië in 2019, de BinckBank Tour en de Ronde van Vlaanderen in 2020, Strade Bianchi en ritten in Tirreno-Adriatico, de Ronde van Zwitserland en de Ronde van Frankrijk in 2021... Het is een palmares waarvan de meeste renners van zijn leeftijd (26) alleen maar kunnen dromen.

Op 4 juli is Van der Poel uit de Tour gestapt. Hij droeg op dat moment de gele trui, zoals zijn vader ooit gedaan had, een unicum in de geschiedenis van de Tour. Zijn grootvader, Raymond Poulidor, is het nooit gelukt om zich in het geel te hijsen, maar het was wel hij die postuum geëerd en bedankt werd toen Mathieu zegevierend over de streep reed op de Mûr-de-Bretagne en zo de begeerde trui pakte. Met die missie was hij naar Frankrijk gekomen. Maar vanaf 5 juli telde alleen nog de olympische MTB-wedstrijd in Japan. Ook al zou hij er pas twee dagen voordien arriveren en dus snel moeten acclimatiseren, Mathieu van der Poel had de voorbije maanden getoond dat hij in topvorm verkeerde, in het veld, op de weg én als mountainbiker. Het snelle parcours in Izu was hem ook op het lijf geschreven. Niemand die zijn downhill-kwaliteiten nog in twijfel trok, zoals enkele jaren eerder. Met gerichte stages en deelnames aan specifieke koersen had Mathieu zich verder bekwaamd in het afdalen, tot een niveau waarop hij niemand meer hoefde te vrezen, laat staan aan zichzelf te twijfelen.

Maar toen was er dat plankje. Of nee, juist niet. Via Twitter liet Mathieu van der Poel weten dat de plank er tijdens de

verkenning nog wel lag. ‘Alleen meegekregen dat hij op het testevent was weggehaald’, voegde hij eraan toe. Waarop de Nederlandse bondscoach Gerben De Knecht verklaarde dat de plank in de voorbereiding wel degelijk uitgebreid ter sprake was gekomen, en dat ‘echte mountainbikers’ wel beter wisten. Milan Vader, de andere Nederlandse deelnemer, bevestigde dat: ‘Misschien is het een beetje vervelend om te zeggen, maar we hebben erover gepraat. Mathieu zei tegen mij: “Iedereen springt bij die drop.” Ik vroeg: “Doe jij dat niet dan?” “Nee, ik rol van dat plankje af”, zei hij. Ik heb hem nog verteld dat de plank bij het testevent ook weg was. Toen ik er zelf voorbij was en even later de opwinding van het publiek hoorde, wist ik hoe laat het was.’

Ook teammanager Dirk Roodhooft wilde er verder geen woorden aan vuil maken: ‘Hij had het misschien moeten weten, maar dat was nu eenmaal niet zo. Heel spijtig dat een plan waaraan jaren gewerkt is op zo’n domme manier moet eindigen.’

Of misschien was het Mathieu toch allemaal net iets te veel geworden. Geen van de andere deelnemers had het voorbije jaar zoveel uiteenlopende wedstrijden gereden, van grote klassiekers en rittenwedstrijden op de weg tot veldritten en mountainbikekoersen. Alleen zijn grote, bijna levenslange rivaal Wout van Aert kwam enigszins in de buurt, en die doet niet aan mountainbiken. En dan die lange vliegreis, de jetlag, de luchtvochtigheid, de druk, de hooggespannen verwachtingen... Zou het kunnen dat zich in het brein van Van der Poel een minuscule kortsluiting heeft voorgedaan? Dat hij een fractie van een seconde zijn concentratie verloor of zijn geheugen hem in de steek liet? Of was hij er toch echt van overtuigd dat daar een plankje lag en had

hij inderdaad niet goed geluisterd toen Vader en De Knecht hem attent maakten op het tegendeel? Maar dat zou dan weer niet stroken met de professionele en perfectionistische ingesteldheid van Mathieu.

Laten we het erop houden dat hij niet alles kan winnen en dat hij zoals alle renners ook weleens gewoon pech kan hebben.

In 2024 zijn er al opnieuw Olympische Spelen, in Parijs. Mathieu van der Poel zal tegen dan negenentwintig zijn en (zonder ongelukken) nog altijd een van de beste wegrenners van zijn generatie. Die gouden medaille komt er nog wel, op wat voor fiets dan ook.

De omgegooid planning

‘We zullen wel zien.’

Mathieu van der Poel zei het een paar keer na de persvoorstelling van zijn team voor het veldritseizoen 2019-2020. Zo opgeschreven kunnen de woorden wat ongeïnteresseerd of onverschillig overkomen. Waarom wist hij trouwens nog niet zeker welke wedstrijden hij na de Tour of Britain zou rijden om zich voor te bereiden op de wereldkampioenschappen op de weg in Yorkshire? Was hij wel ernstig met zijn vak bezig?

Nee, daar heeft nooit iemand aan getwijfeld. Het is ook een foute indruk. Van der Poel sprak die woorden misschien wel wat nonchalant uit, als was hij op stap met een groep vrienden.

‘We zullen wel zien wat we gaan doen.’

Maar achter die nonchalance schuilt geen desinteresse.